

רחל מרחלת על כל העולם

להתחתן -

או לא

להתחתן -

זו השאלה!

היא בדיקת כמו הילדה היא בשימלה האדומה ושתי הצמות, שעמדה ושאלה למה בשירה-מחאה שהיא כתבה עבור להקת הנחיל. רותי ספרוני, כואת מתוקה ור מצחיקה.

מסתובבת לה בעולם, במזרח-הרחוק, אירופה, אמריקה ומה לא. מחזיקה מועדון לילה בבריסל, מופיעה בשביל מישרדי התיירות ובמועדונים פרטיים, ועושה הרבה כסף.

לא היא לא מבובות את הכסף הזה. היא קונה רכוש, שיהיה, דירות, ספנטריים. רק לאחרונה קנתה הרמונים של כנסייה מהמאה השבע-עשרה.

רותי ספרוני
ההיסוסים משתלמים

משנה תיסרוקת - משנה גבר

שוש עמרי ועודד בלומנפרד
הציפיה משתלמת

לא פלא. באותו שבוע שבו סיפרתי לכם על פרידתה של שוש משאולי, סיפרתי לכם גם על הרומן הלוהט הפורח בין עודד לבין הדוגמנית שרה לב. ובכן, אינני יודעת אם זו סתם מקריות, אבל עובדה, שאולי ושוש נפרדו לאחר-מכן, וגם עודד ושרה נפרדו, כל זוג בנפרד, כמובן, וכעת מבליים עודד ושוש ביתד ותאמינו לי, יכול היה להיות דווקא נחמד אם שאולי היה מבלה עם שרה. מה יש - שהכל יבוא על מקומו בשלום ונאמר אמן.

אבל הרומן של שוש אינו האחד והיחיד כרגע במשפחת עמרי. גם ג'רי הקטנה אינה מפגרת, והחבר החדש שלה הוא פשוט המיסעדר רפי שאולי, שיש לו גם תא-רים אחרים והמנסה לבנות את עצמו עכשיו כאיש-עסקים. אז שיהיה לכולם בר מול!

עזרתם האדיבה ביותר של אמצעי-התקשור רת, שכיסו את פרשת היחסים הנ"ל כאילו מעורבים בה בני משפחת אונסיס לפחות. נגמר נגמר, מילא, אז שוש, אחרי שר לקחה לה נשימה ארוכה יחסית, ולבד, החליטה על שינויים דראסטיים. קודם כל היא הלכה אצל הספר, שהחליק את שערי תיה המתולתלות. וכך, מהיום חסל סדר רולים וקרויטר וכל הצרות האחרות, שוש הזלכת עם שיער חלק וזה מתאים לה משהו לא נורמלי.

כל-כך מתאים לה, שאנשים פשוט לא מזהים אותה ברחוב והיא צריכה ללכת מאחד לשני ולהגיד: שלום, אני שוש עמרי. וזה עוד שום דבר, גם חבר חדש יש לה. והוא אינו אלא עודד בלומנפרד, העוסק בייצוא וייבוא של בגדים אופנתיים. ואם השם שלו מזכיר לכם משהו, זה

לא שתשבתי אפילו לרגע אחד שהיא תישאר לבד זמן רב, הקריינית שוש עמרי, בהחלט לא. האמת היא שכשראיתי אותה בהזדמנות חגיגית אחת בגפה, נדתי המתי עדי-כדי-כך שמצאתי לנכון לציין את העובדה ההיסטורית מעל דפי המדור הזה.

כי סיפור-האהבה הידוע שלה עם שאולי וייצמן, בנו של עזר הגדול, הסתיים בר קול דממה דקה אחרי שהוא נמשך לאורך שלושה חודשים בקול תרועה גדולה, וב-

היא קונה גם בדים ותופרת לה שמלות מצחיקות, כאלו של ילדות, זכעת היא בארץ, מופיעה במלון פלאזה.

אבל חוץ מזה, יש לה גם בעיה, שבע שנים רצופות יצאה עם לסלי לייטנר האנגלי, שהוא מנהל היחידה למיורח הרחוק בפירסט נשיונל סיטי בנק. שבע שנים תמימות, אבל להתחתן היא לא רצתה.

כי באמצע היו לה כל מיני ידידויות שפקחו לה את העיניים לראות כי טוב בחוץ, והיא לא הייתה בטוחה בכלל שמנהלי מחלקה בבנק, בחור רוה-רוה ועוד יהודי מבית דתי, זה מה שטוב בשבילה בחיים.

אז היא נתנה ללסלי להתחתן עם בחורה שהוא יצא איתה שבע שנים קודם-לכן, כלומר בכלל לפני שהתחיל לצאת עם רותי. והיא גם נתנה לו רמז כשפגשה אותו באקראי בהונגרינג, ומנהל-המחלקה נפל באותה הזדמנות לרועותיה, והתוודה שהוא עדיין אוהב אותה והוא מוכן להתחתן איתה בירבגע שרק תגיד כן.

אז רותי, שהיא, כפי שבטח שמתם כבר לב, בחורה מאורגנת שדואגת לעתיד, אמר רה לו בקרירות: עכשיו לא, אתה עדיין נשוי, זוכר?

מנהל-המחלקה למיורח-הרחוק הבין את הרמז העבה. התגרש מאשתו, זכעת הוא שוטח בפניי שהאבה נפשו את בקשתו דבר יום ביומו. אבל היא צוחקת בפה מלא, ואומרת: "אני עדיין שוקלת את הצעתו של מר לסלי לייטנר לגופו של עניין, ואת תשובתי אתן בימים הקרובים."

מקיים ההבטחות

באמת, כל הכבוד! יש כאלה אנשים שר אפשר לסמוך עליהם. מה יש לדבר, כאלה שכשהם מבטיחים הם גם מקיימים. לא חשוב מתי - מחר, בעוד שנה, בעוד שנתיים - העיקר מקיימים. רוצים דוגמה? יש. קחו, למשל, את כתבו הצבאי של הצהרון מעריב, יעקב ארי. לפני כשש שנים כרעה אשתו הני ללדת. ארו, המכונה גפוליאון בשל קומתו, היה בטוח שפרייביטנה של רעייתו יהיה בן-זכר. בטוח. כאילו קרא מה שכתוב עליו בשמיים.

עדי-כדי-כך היה בטוח, שאפילו הזמין אולם מיוחד באחד מאולמי-החתונות בר נתניה. הזמין מוהל, ואפילו שם בחר לו, לבן היילוד. אולם טלפון קצרצר מבית החולים ליולדות הרס לנפוליאון את כל התוכנית. הטלפון בישר לו כי אשתו ילדה בשעה טובה ומוצלחת בת ממין נקבה, ושמה נקרא בישראל אורית, אחות לי עינת, הבת הגדולה.

אך לא איש כארו יתיימש. קבל עם ועדה הוא הזמין את כל הקרואים לבית שלא היתה, כולל האולם המוהל. לבית שר תתקיים לבן שיוולד לו, כך הבטיח, אם לא בשנה הבאה הרי באחת השנים הבאות. והנה, בעצם ימים אלה זיכתה הגי את בעלה בבן זכר, סוף-סוף. בדיקת שש שנים אחרי שהוא הבטיח, היא קיימה בשבילי.

יעקב ארי
הסבלנות משתלמת

לא לסמוך על הגברים!

בחי, אכזבה כזו כמו שנחלתי בשבוע שעבר באחת המסיבות, לא נחלתי כבר מזמן.

אני מסיבה לי ככה בחברותא, ונחנית מהסיבה, מהאלכוהול ומהא-ווירה, ופתאום מציגה את עצמה בפני צעירה יפהפייה היושבת מולי, ואומרת לי: "שלום אני דורית." מכיוון שאני בחורה מנומסת השבתי בשלום, אבל מכיוון שאני גם בחורה סקרנית, שאלתי מייד, "אגב, איזו דורית?"

ואז בא הסיפור: לפני מיספר חודשים סיפרתי לכם על הצייר אריה הרפז, שהגדרתי אותו כהבעל האידיאלי ואז, לפחות, הייתי משוכנעת ש-ההגדרה הזו הולמת אותו. וכל זה למה? מכיוון שהאריה הזה לא הפסיק למנות באוזני את שיבחי החוקית שלו. כמה שהיא יפה ונהדרת וחכמה, וכמה שלמרות שהוא מבוגר ממנה במיספר לא-מבוטל של שנים, הוא לומד ממנה יום-יום, וכמה וכמה וכמה.

בקיצור, כמו שכבר אמרתי, הבעל האידיאלי. והנה באה דורית באותה מסיבה, ומספרת לי שזה כבר לא בדיקת כן. עובדה, אריה נמצא בקצה האחד של החדר, והיא פה. זה נגמר, והוא טוב בלדבר הרבה יותר מאשר בלעשות.

אני, אצלי אין בעיות, אני מייד ניגשת לאריה הנ"ל, שבקצה השני של החדר, לברר איתו את העניין. אחרי הכל, אני לא מעוניינת שיאשימו אותי בהונאת הציבור. אז אריה מאשר שזה נכון, והם כבר כמה שבועות לא גרים ביחד. וכשאני אומרת לו שחבל, כי דורית בחורה יפה, הוא משיב לי שיש לו גם ריהוט יפה בבית. לא היה לי חשק לשאול אותו אם גם הריהוט היפה שלו נהדר וחכם, ואם הוא לומד ממנו יום-יום וכמה, למרות שיש ביניהם הבדל של כמה שנים.